

Psychological and dental aspect of thumbsucking door E. Lubit and E. C. Lubit. Dental items of interest.

Schrijvers wijzen op het conflict tussen ouders en kind over het duimzuigen, waarbij de ouders zich tot taak stellen om tot iedere prijs het kind van deze gewoonte af te brengen. Zij achten het gewenst dat de ouders bekend raken met de psychologische ondergrond van deze gewoonte.

Zij wijzen op Freud's zienswijze dat bij het jeugdige individu de orale zone en vooral de lippen een erogene karakter dragen. Een bevrediging der gevoelens geschiedt door rhythmische schurende bewegingen zoals duimzuigen. Bij jonge kinderen dient men dit als geheel normaal te beschouwen. Men nam waar dat het foetus in utero op de vingers zoog of zuigbewegingen uitvoerde tijdens of na de geboorte. Dat het zuigen niet in verband staat met de voedselopname, blijkt uit het feit dat de zuigelingen kort na de voedingen soms op de vingers of beddegoed zuigen.

Levy verklaarde, dat kinderen, voor wie de melk te gemakkelijk vloeide door een te grote opening in de speen, of te rijkelijke borstvoeding, méér op de vingers zogen dan anderen.

Indien de moeder geregelde voedingen geeft, waarbij het kind voldoende moeite heeft bij het zuigen en tevens lang genoeg in de armen der moeder wordt gekoesterd, dan zal zich het vingerzuigen niet in het extreme ontwikkelen.

Indien het kind nog zuigt na het 5e of 6e levensjaar, hebben we met een pathologische toestand te maken. Het wijst op een ontwrichting in het dagelijkse leven van het kind. Het is een retrogressieve handeling en duidt dus op een terugtrekken uit de buitenwereld van een verder ontwikkeld stadium naar een primitiever stadium. We kunnen duimzuigen dus opvatten als een uitlaatklep.

Indien de oorzaak wordt opgeheven, zal deze gewoonte meestal ophouden.

Pogingen om dit te bereiken door elleboogspalken, handschoenen, pleisters en viessmakende vloeistoffen, leiden slechts tot een neurose.

Indien het duimzuigen aanhoudt na het wegnemen der oorzaak, is het goed het kind volop bezig te houden.

Tenslotte wordt nog op de malposities der tanden gewezen als gevolg van het duimzuigen.

A clinical study of the treatment of root canal and periapical infections with penicillin, door Ostrander, Crowley & Dowson. Journal of Dental Research no. 6. Dec. 1947.

In de afgelopen twee jaar is veel geschreven over het gebruik van penicillin in de behandeling van wortelkanalen en periapicale aandoeningen. Terwijl het merendeel der betreffende verslagen van gunstige resultaten gewag maakt, blijkt de graad van het behaalde succes nogal variabel.

De schrijvers meenden dat, indien penicillin met succes gebruikt kon worden, men een methode zou moeten vinden door welke een grote hoeveelheid penicillin in een element gebracht kon worden in een hoedanigheid dat een langdurige werking gewaarborgd was. Na enig experimenteren vond men dat wanneer men een pasta gebruikte, samengesteld uit penicilin, Ca-carbonaat en physiologische zoutsolutie, 5000 tot 10.000 E. in doorsnee wortelkanaal gebracht kon worden en dat de penicillin aldus tot 96 uur werkzaam was.

Gedurende de klinische fase van de onderhavige experimenten werd bij het behandelen der wortelkanalen de gebruikelijke procedure gevolgd, met dit verschil dat inplaats van Ch.K.M. of dergelijke medicamenten, penicillin werd ingebracht. Speciale voorzorgen werden genomen teneinde de kanalen, na deze te hebben uitgewassen met Na-hypochloriet, zorgvuldig droog te krijgen, aangezien dit middel het penicillin kan inactiveren. Al het werk werd onder strenge aseptische cantelen uitgevoerd en bij iedere behandeling, gemeenlijk om de 48 uur, werden cultures aangelegd.

Vergelijkt men nu de resultaten, d.w.z. het effect van penicillin tegenover andere, veelal gebruikte medicamenten dan blijken deze voor het penicillin ongunstig te zijn!

medicament	aantal gevallen	steriel na één behandeling	% succes
P. monochloorphenol-kamfer	125	93	74.4
Eugenol	143	100	68.9
Cresol-formaldehyd	43	27	62.7
Penicillin	34	12	35.3

De schrijvers besluiten met te zeggen dat het duidelijk is dat de practiserende tandarts noch de tijd noch de uitrusting zal bezitten om penicillin-gevoeligheid van in het wortelkanaal aanwezige bacteriën na te gaan en dat veel waardevolle tijd verloren zal gaan wanneer penicillin als routine gebruikt wordt.

Prevention of Dry Sockets door H. W. Krogh. Journ. of Dent. Research no. 1, Febr. 1948.

Schr. noemt het doel van zijn werk de vermindering van het voorkomen van „dry socket” aan te tonen als resultaat van het inbrengen van een tabletje, gelijke delen sulfanilamide en sulfathiazol bevattend, in de alveolus onmiddellijk in aansluiting aan de extractie.

In 1937 verscheen van deze auteur een verslag over het voorkomen van dry socket volgende op de verwijdering van 2126 onder-molaren en prae-molaren bij 2110 patiënten onder novocaine-anaesthesie. De resultaten zullen hier ter vergelijking met de onderhavige studie volgen. Voor „dry socket” geeft schr. de volgende definitie: „tankas, in welke het bloedcoagulum tot ontbinding overgaat, waarbij, zonder pusvorming, stank ontstaat en waarbij een heftige neuralgie van de 5e hersenzenuw optreedt, dagenlang aanhoudend”.

Terwijl bij de in 1937 beschreven proefnemingen geen medicament werd gebruikt, werd thans sulfanilamide gebruikt, gecombineerd met sulfathiazol wegens beider verschillende oplosbaarheid; sulfanilamide is sneller oplosbaar dan -thiazol. Voorts is de combinatie effectiever tegen een groter aantal bacteriën dan de beide componenten afzonderlijk. Thans worden de resultaten vermeld van een serie extracties, uitgevoerd in het jaar 1944. Het enige verschil met de 1937-techniek bestond in het inbrengen van de tablet in de tankassen. Alle patiënten in beide series ontvingen dezelfde postoperatieve instructies, n.l.: een ijszak op het gezicht, niet spoelen tot de volgende morgen, een mild laxans voor het naar bed gaan en het gebruik van warme zoutwater mondspoelingen enige malen daags gedurende een paar dagen na de operatie.

De 1944-serie heeft betrekking op de extractie van 773 elementen, eveneens molaren en praemolaren uit de onderkaak. Bij de vergelijking van de opgegeven tabellen wordt men getroffen door het feit dat geen enkele dry socket in de 1944-serie wordt gevonden, terwijl de 1937-serie een gemiddelde van 3,1% aangeeft. Voorts is het percentage van de complicatie na het verwijderen van geïmporteerde onderverstandskiezen in 1937 27,6% in 1944 0%. Bij 2 patiënten van de laatste serie was het coafulum tot ontbinding overgegaan, doch daar er geen foetor, noch neuralgie bestond, verdiende de toestand niet de naam dry socket.

Uit deze publicatie mag geconstateerd worden dat het gebruik van sulfonamiden bij dit soort procedures van grote waarde is.

E.